

Nr 147.

Av herr **Henriksson**, om *ändring i pensionsgrunderna för de äldre riksdagsvaktmästarna.*

Riksdagens vaktmästare har genom beslut vid 1947 års riksdag blivit underkastade 1947 års avlöningsreglemente för riksdagens verk. Därmed har denna grupps löne- och pensionsfrågor blivit ordnade på i huvudsak samma sätt som för de under statens allmänna avlöningsreglemente hörande tjänstemännen. Från denna reglering av löne- och pensionsvillkor undantogs emellertid vaktmästare som är födda år 1888 eller tidigare, s. k. äldre vaktmästare.

Genom beslut av 1948 års riksdag (bankoutskottets utlåtande nr 39) fastställdes särskilda grunder för pensioneringen av de äldre vaktmästarna. Ifrågasvarande grunder utformades i nära anslutning till det tjänstepensionsreglemente, som förut fastställts för de yngre riksdagsvaktmästarna. Beträffande den huvudsakliga innebörden av de år 1948 fastställda grunderna och motiveeringen för dem torde här få hänvisas till ovannämnda uttalande av bankoutskottet. Enligt sagda grunder skulle de äldre riksdagsvaktmästarna, under förutsättning av full tjänsteduglighet, få kvarstå i tjänst intill 70 års ålder. Tillgodoräkning av tjänstår för pension skulle dock endast ske till och med utgången av den kalendermånad under vilken levnadsåldern 63 år uppnåtts. Eftersom pensionsåldern för de lönegradsplacerade yngre riksdagsvaktmästarna då var 63 år, vilket för deras del uteslöt tjänstårsberäkning efter denna ålder, är det förståeligt att tjänstårsberäkningen också för de äldre vaktmästarna begränsades till denna ålder oaktat de fick fortsätta att tjänstgöra.

Vid 1951 års riksdag har beslutats sådan ändring av för de yngre riksdagsvaktmästarna gällande pensionsvillkor att de med rätt till tjänstårsberäkning har möjligheter att kvarstå i tjänst intill 65 års ålder. Med hänsyn till denna ändring och i överensstämmelse med den jämförelse, som 1948 gjordes mellan de båda vaktmästarkategorierna, förefaller det skäligt att nu ändra pensioneringsgrunderna för de äldre vaktmästarna på sådant sätt, att de medger rätt till tjänstårsberäkning jämväl för anställningstid mellan 63 och 65 års ålder. En sådan ändring bör skäligen också tillämpas för de till den äldre kategorien hörande vaktmästare, som numera avgått ur tjänst. Då en sådan ändring endast kommer att gälla ett fåtal (10—13 vaktmästare) och avser en till tiden lätt avgränsbar tillgodoräkning, torde den icke komma att medföra några större kostnader. För de äldre vaktmästare det här gäller, som har lång tjänstetid vid riksdagen men förhållandevis små pensioner, är den pensionsförbättring som skulle bli en följd av ändringen välbehövlig.

Under hänvisning till det anförda får jag hemställa,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring i pensionsgrunderna för de äldre riksdagsvaktmästarna, att de medger rätt att beräkna tjänstår fram till och med den kalendermånad, varunder de uppnår 65 års ålder, och att en av denna ändring påkallad omräkning av pensionerna för redan avgångna vaktmästare genomföres.

Stockholm den 26 januari 1954.

Sture Henriksson.
